

ham i at komme sammen med Inger. Han vidste, at hun baade for sin Skønheds Skyld og som Pastor Blombergs Datter var det fejrede Midtpunkt i Ungdommens Lag, at hun overalt var den selvskrevne Himmeldronning eller Eventyrprinsesse i de festlige Juleoptog og gammeldags Folkedanse, om hvis Genindførelse i Menigheden han allerede om Sommeren havde hørt saa megen Tale. Endskønt han troede at vide, at der ikke fandtes andre unge Herreder paa Egnen end nogle halvt bondeagtige Proprietærsønner og maaske et Par grønne Studenter, følte han sig ikke ganske beroliget herved, og Tiden faldt ham desuden saare lang paa Kærsholm dennegang. Den krølskæggede Forvalter bød ham daglig med ud paa Jagt; men han havde ganske tabt Smagen for den Slags Adspredelser; han holdt sig helst inden Døre, ogsaa fordi han stadig haabede paa, at Inger skulde komme der paa Besøg. Endog for Hofjægermesterindens Tilrettelægning af hans Fremtid, ja selv for Underhandlingerne om hans Projekt havde han foreløbig ikke stor Opmærksomhed, fordi disse Tings Betydning jo ganske afhang af, om han virkelig turde tro paa at eje Ingers Kærlighed.

Inde i hans Værelse hang der ligesom sidst en Hylde fuld af forskellige Slags Bøger; og hos disse søgte han sin Underholdning. Men mod Sædvane tog han dennegang sin Tilflugt til Morskabslæsning, gennembladede Romaner, Skuespil og Noveller, der kunde sluge Tiden og døve hans Utaalmodighed. Han havde desuden følt nogen Skyhed overfor religiøse Bøger siden den Dag, da han havde maattet ydmyge sig for sine Søkende for at fuldføre Bøden for sin Fortid. Den Gud, han havde lært at kende under disse Efteraarets Kampe, kunde han